

HET COMLOT VAN DE WEESKINDEREN

NAN ADAMS

HET COMLOT van de weeskinderen

Het complot van de weeskinderen 1

Het complot van de weeskinderen is deel 1 van de serie *Het complot van de weeskinderen*

© 2026 Nan Adams

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Ildiko Neer/Arcangel (hek); Shutterstock (achtergrond)

Foto auteur © Yasmijn Tan

NUR 301

ISBN 9789046835050

ISBN 9789046835067 (e-book)

ISBN 9789046835074 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Ocean maakt deel uit van Park Uitgevers

Voorwoord

Beste lezer,

Er kwam een moment waarop ik dit verhaal niet langer kon vasthouden. Het moest naar buiten, in al zijn complexiteit.

Wat je gaat lezen is geen afgerond geheel, maar een begin. Een prelude naar een mysterie dat zich zo onder mijn huid heeft genesteld, dat het pijn begon te doen.

De gebeurtenissen deden mij keer op keer stilstaan. Teruglezen. Controleren.

Is dit echt gebeurd?

Die vraag stel ik mezelf soms nog. Misschien doe jij dat straks ook.

Lees dus niet vluchtig, maar met aandacht, ook als het begrijpen tijd vraagt. Want vroeg of laat zal ook bij jou die ene vraag opkomen: kan dit werkelijk zo zijn gegaan?

Fijne roadtrip!

Nan

Demandez-vous où sont les orphelins?

– Mireille

1

Dinsdag 19 september 2023 – Cold Spring, New York

‘Het was onmogelijk om niet van haar te houden.’

De voorzitter van de Cold Spring Business Club draaide zijn hoofd plechtig naar de kist. ‘Victoria – Vicky – Foster heeft enorm veel betekend voor ons gemeenschapscentrum. Zonder haar was er zelfs geen centrum meer geweest. Zij organiseerde alles, van...’

Catie deed even haar ogen dicht en luisterde naar de eervolle woorden.

Wat een betrokken vrouw was Vicky Foster geweest. Coördinator van de vrijwilligerscentrale, volontair voor oorlogsveteranen, manager van het gemeenschapscentrum. En daarnaast echtgenote en moeder van vier zoons.

Ze hoorde Vince naast haar snuiven en keek bezorgd opzij. Hij had prachtig gesproken, na zijn vader en zijn oudste broer, maar zij wist als enige hoe overstuur hij zich vanochtend nog had gevoeld. Overtuigd dat hij een van zijn vroegere paniekaanvallen zou krijgen die hij alleen maar met een diazepam kon bedwingen. Met een intensieve ademhalingsoefening had ze hem weten te kalmeren en had Vince zich herpakt.

Ze begreep hem helemaal. Het was verschrikkelijk wat er was gebeurd. Op een ochtend die begon als zoveel andere – op de golfbaan van de countryclub, vlak bij hun familiehuis aan de Hudson – had zijn moeder uit het niets een zware hartaanval gehad. Vicky had nog twee dagen op de intensive care gelegen, maar het uiteindelijk niet gered.

Natuurlijk was haar dood voor iedereen heel zwaar, maar Vince was er echt kapot van.

‘Hij is mijn zachtste zoon,’ had zijn moeder eens gezegd, ‘en hij lijkt het meeste op mij. Ik lees hem als geen ander.’

Catie kniep wat steviger in Vince’ vingers en voelde dat hij zacht met zijn duim langs haar hand streek.

‘... met de flair van haar Franse afkomst maakte zij van elke activiteit een stijlvol evenement. Vicky, we zullen je liefdadigheidsdiners, boekenbals en kunstsalons nooit vergeten. Jouw gedachtegoed leeft voort.’

Na een paar seconden stilte klonk door de kapel de stem van Ed Sheeran. *‘Memories of a life that’s been loved...’*

Ze glimlachte. Dit was Vince’ persoonlijke eerbetoon aan zijn moeder. *Herinneringen aan een leven vol liefde.*

‘... *Dad always told me, “Don’t you cry...”*’

Ze hoorde hem de woorden zachtjes mee fluisteren. *‘You were an angel...’*

Een engel... Wat zou de dood van zijn moeder met Vince doen?

Net nu hij hersteld leek van zijn burn-out, gebeurde dit. Het kon hem sterker maken, of hem alsnog onderuithalen. Als hij terugviel naar het punt waarop zij hem in haar yogastudio had ontmoet, lag er opnieuw een lange weg van herstel voor hem.

Ze sloot haar vingers nog steviger om de zijne. Ze zou er voor hem zijn. Net als nu. En net zoals een jaar geleden toen hij voor een privéles op de stoep van Gold Street stond, en ze hem voor het eerst zag: drieëndertig jaar oud en volledig opgebrand door de waanzin van Wall Street.

‘Mijn moeder denkt dat yoga mij goed zal doen,’ had hij gezegd, met zo’n aandoenlijke, hulpeloze glimlach dat ze hem meteen leuk vond. En al snel meer dan leuk.

Deze man, met zijn vermoeide, groene ogen was nu, een jaar later, de liefde van haar leven. Dat wist ze zeker.

‘... *wiped a tear from the side of my face...*’

Vince deed haar wel een beetje aan Ed Sheeran denken. Niet

alleen om zijn rossige haren, maar ook om zijn zachtaardige karakter dat pas echt zichtbaar werd nadat hij zijn stropdas definitief van zijn nek had getrokken en zijn grijze Tom Ford-pak spreekwoordelijk aan de wilgen hing.

Eindelijk zag ze hem ongedwongen. In zijn chino's en sneakers leek hij steeds minder op de snelle jongen die hij altijd dacht te moeten zijn, en elke dag een beetje meer op wie hij werkelijk was: een open en vriendelijke vent die tijd maakte voor wat en wie ertoe deed.

Voor haar, voor de natuur, voor tekenen en – bekende hij bijna verontschuldigend – voor zijn not so guilty pleasure: het bedenken van slagveldscènes met zijn Lord of the Rings-miniaturen die hij liefdevol zijn mini's noemde.

Vanaf dat moment was ze voor hem gevallen, vertrouwde bindingsangst en al, en had hem toevertrouwd dat zij als tic lukraak liedjes ging zingen als ze even niet wist wat ze zeggen moest.

Vince had haar meteen begrepen. *'Honesty is hardly ever heard, Billy Joel.'* Vanaf dat moment was het aan.

'Spread your wings...'

Catie keek omhoog. *Dank je wel, Vicky Foster, dat je je zoon naar mij toe hebt gestuurd. Je bent een engel.*

Maar o, wat hebben jouw cryptische laatste woorden losgemaakt...

2

Vince klemde zijn kaken op elkaar en duwde de rolstoel van zijn tante Laura over het heuvelachtige pad bij het graf vandaan. Ze waren tot het laatst gebleven, samen met Catie, zijn vader en zijn broers. Het doffe geluid van vallende aarde op de kist van zijn moeder dreunde na in zijn hoofd.

Dag mama, rust zacht naast je broer en je vader en moeder. Ik mis je nu al.

Zwijgend liep hij langs de gedenkstenen en de hoger gelegen grafhuisjes, sommige met jaartallen die teruggingen tot de Burgeroorlog.

Laura stak haar arm op, als langzame groet, maar haar beweging stokte halverwege. Vince boog zich naar haar toe.

‘Nu zijn ze weer samen,’ fluisterde Laura. ‘Je moeder en haar broer. Mijn Edward. Ik hoop dat ze elkaar in de hemel net zo vinden als hier op aarde. Ze waren zo hecht...’

Vince slikte en keek strak naar de zwarte hoed van zijn tante. Toen trok hij de rolstoel opzij en nam plaats op de lage stenen rand van het grindpad.

‘Tante Laura, ik wil u wat vragen.’

Hij wilde het nu weten. ‘Aan mama’s bed heb ik haar gevraagd of er nog wat was dat ze wilde zeggen. Ze had het over iets in Frankrijk. Toen ik vroeg wat ze bedoelde, zei ze iets cryptisch. Dat haar vader – opa Ben – het eens had over een complot in Frankrijk. Ze wilde nog meer vertellen, maar daar was ze te moe voor. Ik dacht dat er nog tijd zou zijn om erop terug te komen.’

Laura draaide haar hoofd langzaam naar hem toe.

‘Weet u misschien wat ze bedoelde?’ vroeg hij hoopvol.

Laura perste haar lippen op elkaar en fronste haar voorhoofd. Haar ogen bewogen ritmisch heen en weer, als een klepel in een klok.

‘Weet je,’ zei ze uiteindelijk zacht, ‘die woorden brengen me terug naar een avond, lang geleden.’

Ze keek hem vragend aan, alsof ze wilde controleren of hij dit echt wilde horen. Hij knikte gretig.

‘Naar 1985. Het was in de aanloop naar de bruiloft van Edward en mij.’ Ze aarzelde alsof ze nog steeds niet zeker wist of ze dit moest vertellen.

‘Ga door,’ drong hij aan. ‘Alstublieft.’

‘Goed. Maar dit verhaal heeft geen gelukkig einde.’

Laura streek met haar ene hand over de in zwart leer gehulde knokkels van haar andere, en leek nog steeds te aarzelen.

‘Ik moet even ver terugdenken. Het is lang geleden en het was een verwarrende periode. Wij gingen trouwen, maar mijn schoonmoeder, jouw oma Alice, was heel ziek en zou niet meer beter worden. Beide gebeurtenissen emotioneerden je opa enorm.’

Ze liet haar hoofd zakken. ‘Op een avond waren we plannen aan het maken voor onze bruiloft en de huwelijksreis. We vroegen Ben naar zijn trouwdag. Hij raakte aangedaan en vertelde met tranen in zijn ogen dat hij Alice als eerste afspraakje meegenomen had naar de romantische film *Sabrina*. Alice had sindsdien een zwak voor Audrey Hepburn. En voor Ben.’

Een zachte glimlach speelde om haar lippen. ‘Toen het echte liefde werd, had je opa zijn Alice Parijs willen laten zien, net zoals in die film. Haar boven op de Eiffeltoren ten huwelijk willen vragen, maar hij had helemaal geen geld voor zo’n grote reis. Toen heeft hij zijn huwelijksaanzoek maar in de kroon van het Vrijheidsbeeld gedaan. Beide monumenten waren Eiffels ingenieurswerk, zei hij, dus het leek er een beetje op.’

Ze perste haar lippen op elkaar. ‘Je opa dronk veel, die avond in ’85. Dat deed hij bijna nooit en nu ineens meer dan goed voor hem was. Edward ook, trouwens. Je opa werd plots... anders. Alsof hij van ergens ver vandaan kwam. Hij praatte half in het Engels en half in het Frans. En hij begon over Frankrijk. Over zijn jeugd daar. En over iets wat hij nooit had begrepen maar waar hij nog wel aan dacht. We verstonden niet goed wat hij zei. Wat was het nou ook alweer?’

Er trok een frons over haar gerimpelde gezicht. ‘Ja. Iets als: *Who's on the Orphanlands?* Of iets dergelijks, in het Frans. Edward dacht dat hij het over weeskinderen had maar hij is daar nooit achter gekomen. De volgende ochtend deed zijn vader het moment af als onzin. Te veel wijn, zei hij. Dat over die weeskinderen herinnerde hij zich niet meer. Edward heeft er toen niet meer naar gevraagd. Het leven ging verder.’

Laura's vingers klemde zich om de armleuning van haar rolstoel.

‘Vijftien jaar later, toen je opa op sterven lag, kwam de herinnering ineens bij Edward naar boven. Hij wilde zijn vader toch nog eens vragen wat hij die avond precies had bedoeld. Of het een echt verhaal was geweest, of alleen maar dronkenmanspraat. Maar je opa kon niet meer spreken. Hij was al weg. En daarna ging het mis. Omdat Edward zelf wilde gaan kijken...’

Vince wreef over zijn kin. ‘In Frankrijk?’ vroeg hij zacht.

‘Ja. In de Provence, waar Ben vandaan kwam. Edward moest en zou weten wat daar was. Je moeder en ik zijn met hem meegegaan. We dachten dat het een mooie reis naar het verleden zou worden, maar na drie dagen was het al voorbij. Edward stierf volslagen onverwacht, in de Middellandse Zee.’

‘Hè?’ Vince schoot overeind. In de verte zag hij zijn familie de ontvangstruimte ingaan.

‘Jesus,’ zei hij. ‘Wat een verhaal...’ Hij legde voorzichtig een hand op Laura's broze schouder. ‘En wat erg. Ik wist dit helemaal niet.’

‘Ach, jongen, jullie waren nog maar kinderen. Het is meer dan twintig jaar geleden, in 2000. Wat was je... vijftien?’

‘Dertien,’ antwoordde hij. ‘Ik was dertien toen opa overleed.’

Dat wist hij nog heel goed. Opa Ben overleed op zijn eerste schooldag op Haldane High. Die ochtend had Vince nog gedacht dat het de mooiste dag van zijn leven zou worden. De deuren van de highschool, de poort naar zijn tienerleven, gingen open. ’s Middags was de euforie verdwenen: zijn lievelingsopa was dood.

Dat zijn moeder kort daarna met haar broer en schoonzus naar Frankrijk was afgereisd, herinnerde hij zich nauwelijks.

‘Jongen, moeten we niet verder lopen?’ Laura wees vooruit.

‘Ja...’ Hij kwam overeind en duwde de rolstoel weer in beweging. Catie, die haar ouders naar binnen had begeleid, kwam naar hem toe en legde haar hand even tegen zijn wang. Hij knikte alleen maar. De gedachte dat hij straks met haar terug zou rijden naar haar knusse appartement in Brooklyn en daar zijn joggingbroek aan kon trekken en met haar op de bank kon kruipen, was genoeg om hem er nu doorheen te slepen. Om iedereen die gekomen was om zijn moeder de laatste eer te bewijzen tegemoet te treden.

Hij had nog aan zijn vader voorgesteld om na afloop wat met elkaar te drinken, gewoon met het gezin. Maar geen van zijn broers ging erop in en zijn vader had alleen maar zijn hoofd geschud. *So be it.*

Misschien wilde Catie vanavond wel met hem die film kijken waar Laura het over had. Zijn moeder was, net als haar moeder Alice, bleek nu, gek op Audrey Hepburn. De videobanden stonden nog in de kast in zijn ouderlijk huis, naast de volledige James Bond-collectie en de Back to the Future-trilogie.

De geur van slappe automaatkoffie en vanillecake walmde hem tegemoet. Voorzichtig manoeuvreerde hij zijn tante naar binnen en parkeerde haar rolstoel aan de zijkant van de ont-

vangstruimte, met zicht op de mensen die zich rond de lange tafels verzamelden.

Hij knielde naast haar. ‘Zal ik een kopje koffie voor u halen? En... wilt u me later meer vertellen over die reis naar Frankrijk met mama en oom Edward?’

Tante Laura keek hem lang aan, en daarna naar de stoet mensen om Vince’ vader en zijn broers.

‘Dat is geen verhaal voor bij een plakje cake, lieverd.’ Ze knikte richting de rij. ‘Je wordt verwacht. We praten later. Maar het is wel bijzonder, wat je moeder tegen jou heeft gezegd. Het lijkt erop dat zij wil dat je de zoektocht voortzet.’

3

Niks ingestort, tijdens de condoleance was Vince juist voor iedereen als een rots in de branding geweest.

Hulpvaardig reikte hij tissues aan, pakte met beide handen elke uitgestoken hand en bood een schouder waar nodig. Catie zag het en was hartstikke trots op hem.

De laatste belangstellenden waren vertrokken, tante Laura was met Robert, Vince' vader, in een taxi gestapt naar zijn huis, en Vince en zij liepen gearmd naar de parkeerplaats van Cold Spring Cemetery.

'Ik weet wat ik wil, Cattie.' Vince liep rechtop, met een stevige pas.

Cattie. Die extra t had inmiddels zijn eigen betekenis gekregen. Meestal betekende het: nu komt er iets. Ze klemde haar hand nog iets steviger om zijn arm. 'Nou? Vertel!'

'Je weet wat mijn moeder nogal raadselachtig zei over Frankrijk, vlak voor ze stierf.'

'Ja.' Ze wachtte.

'En dat ze mij en mijn broers een trustfonds heeft nagelaten.' Ja, dat wist ze ook.

'Het is veel geld, Cattie.' Hij bleef abrupt staan en pakte haar gezicht. 'En ik weet waar ik het voor wil gebruiken.'

Ze zei niets.

'Tante Laura logeert nog een paar dagen bij mijn vader. Ik wil haar alles vragen over een reis die ze met mijn moeder en oom Edward maakte, kort na de dood van mijn opa.'

Vince' ogen schoten heen en weer naar de hare. 'En daarna

wil ik ernaartoe. Saint-Rémy-de-Provence. Waar mijn opa vandaan komt.'

Hij ademde langzaam uit. 'En Cattie... Ik wil ernaartoe met jou.'

De opmerking was geen verrassing voor Catie en aan zijn blik zag ze dat hij daar verbaasd over was.

'Weet je, ik ken je inmiddels een jaar, Vince Foster,' zei ze even later, toen ze thuis waren. 'Lang genoeg om te weten dat jij dingen er niet bij laat zitten. Zeker niet als het om je moeder gaat.'

Ze zaten op de bank in haar appartement, hun nette kleren uit en joggingpakken aan.

'En bovendien wil je volgens mij even afstand nemen van je vader en je broers.' Ze keek hem onderzoekend aan. 'Al zeg je dat niet hardop.'

Vince ging rechterop zitten. 'Je hebt gelijk,' zei hij. 'Zij benaderen de dood van mijn moeder zo anders. Als iets wat je gewoon... rationeel kunt afhandelen. Niemand praat. Niemand laat iets zien. En ik zit daartussen alsof ik de enige ben die er iets bij voelt.'

Hij keek haar aan. 'Zag je hoe het ging vandaag? Iedereen wilde na de plechtigheid het liefst meteen weg. Zelfs mijn vader. Alsof het klaar was. Het is allemaal zo jammer.'

'Weet ik, lieverd.' Catie legde haar hoofd tegen zijn borst. 'Maar je hebt mij.'

Ze liet expres een stilte vallen.

'Wacht... Wat?' Vince schoof een stukje bij haar vandaan om haar goed aan te kijken. 'Zeg je nu dat je met me meegaat?'

Ze glimlachte. 'Ik moet zeggen: het aanbod is aanlokkelijk.'

Vince sprong op van de bank. 'Wacht.'

Ze wist wat hij wilde zeggen. *Wat ga je doen met je bedrijf?*

Haar yogastudio in Gold Street, Lower Manhattan.

Twee jaar geleden had ze de huur overgenomen van een vrouw die ze in een ashram in India had ontmoet en die langer

in Zuid-Azië wilde blijven. Catie was destijds bijna dertig en had gedacht dat dit haar moment was om iets op te bouwen, iets wat ze tot dan toe nooit echt had gedaan. Als dochter van een luchtmachtofficier die om de paar jaar werd overgeplaatst, kende ze al zolang ze zich kon herinneren maar één ritme: ontmoeten en afscheid nemen. De onrust van haar jeugd werd versterkt door haar boogschutteraard, altijd op zoek naar groener gras en nieuwe avonturen.

Yoga gaf haar de broodnodige rust en yogales geven, later, was het fijnste wat ze ooit had gedaan. Maar alles eromheen, het ondernemen, de administratie en de verplichtingen die nodig waren om haar studio in het Financial District open te houden... Heel eerlijk: daar had ze helemaal geen zin in. Alleen klonk dat zo kinderachtig dat ze het niet hardop durfde te zeggen. Zeker niet vandaag, op de dag van de begrafenis van Vicky Foster.

En toch was het zo. Haar hoofd wist het misschien nog niet, maar haar hart wel. Over drie maanden moest ze besluiten of ze het huurcontract van haar studio zou verlengen of niet. Ze bleef het maar voor zich uit schuiven en Vince' aanbod om mee naar Frankrijk te gaan voelde als het beslissende zetje dat ze nodig had om een knoop door te hakken.

4

Na twee dagen hield Vince het niet meer uit. Sinds zijn tante bij de uitvaart erover had verteld, liet Frankrijk hem niet meer los. Hij wilde haar zo snel mogelijk weer spreken.

Laura vond het een fijn idee om elkaar te ontmoeten en aan het eind van de ochtend reed hij vanuit Caties appartement in Brooklyn Heights via de panoramische route langs de Hudson River naar Cold Spring.

Naarmate hij dichterbij het huis kwam waar hij bijna zijn leven lang had gewoond, voelde hij de druk op zijn borst toenemen. Zijn moeder zou niet in de deuropening staan. Geen blueberry pie in de oven. Geen kop thee op de veranda achter in de tuin, waar ze altijd even kwam kijken hoe het met hem ging en zijn pas geschilderde miniatuurtjes bewonderde. Alsof hij nog steeds twaalf was en niet een man van in de dertig die het zogenaamd allemaal op orde had.

Zijn oudste broer Bobbie had hem er genadeloos om uitgelachen dat hij weer thuis was gaan wonen. Als een mislukte student die het niet gered had in de echte wereld. Misschien had hij wel gelijk gehad.

Vince had geprobeerd in zijn voetsporen te treden. En in die van hun vader die zijn oudste zoon stevast bij zijn volledige naam noemde: Robert jr.

Het was hem niet gelukt. Wall Street had hem volledig opgebrand. En op het dieptepunt van zijn burn-out had hij sommige dagen niet eens de energie om naar de deli op de hoek van Bleeker Street te lopen voor een kalkoensandwich en zwarte koffie.